

Volám sa Peter a žijem v Poprade. Žil som normálny život pubertiaka, mal som mnoho kamarátov a vždy po škole som chodil do obchodov alebo hral futbal. Áno, hovorím v minulom čase, pretože som o tieto veci prišiel. Pýtate sa ako? Tak počúvajte!

Bol utorok a s kamarátmi som sa dohodol, že pôjdeme na diskotéku do jedného klubu. Išiel som tam s najlepšimi kamarátmi Jurom, Rišom, Kamilom a Veronikou. Stretli sme sa, ako vždy vo Forume a chvíľu sme sa flákali po obchodoch, pretože sme čakali na Riša. Až sme ho nakoniec stretli. „Nazdar! Tak čo, pripravení?“ vyzvedal. „Jasné, podme si užívať!“ odvetil som. Trvalo dosť dlho, kým sme prišli do klubu, lebo sme stretli ďalších kamarátov. Keď sme im povedali, že ideme na diskotéku, pridali sa ku nám. Keď sme tam už boli, zľakol som sa, že nič z toho nebude, pretože som nemohol nájsť občiansky. Napokon som ho našiel pri mobile. Pred klubom stáli dvaja vyhadzovači a jeden z nich sa na nás hneď osopil: „Navalte občianske, alebo vypadnite!“ Chvíľu si ich pozeral a neveriacky sa nás pýtal, či sú vôbec pravé. „Sú vaše?“ overoval. „No nie, psej hlavy,“ odpapuloval mu Kamil. „Počúvaj, soplíak, nie si trochu drzý?“ rozčuľoval sa. „Kľud, stavec, pusti ich!“ dohovárал mu druhý. Nakoniec po-



volil a pustil nás dnu. „Dedo skoro infarkt dostal!“ smial sa Rišo. Začali sme tancovať. Ja som tancoval s Veronikou, až kým k nám neprišiel týpek. Bol to Jano a jeho banda. „Ale, koho to tu máme? Naše hrdličky a tých troch retardov?“ zapáral a tá jeho banda sa hlúpo rehotala. Jediný retard, ktorého som tu videl, bol on. „Vypadni,“ povedal som mu. „Lebo čo?“ nedal sa a na hrozbu dupol nohou. „Už si sa poondial? Pozrime sa, máme tu prvotriedneho sráča!“ rehotal sa spolu s jeho bandou. „Nie som žiadny sráč, ty psia hlava!“ bránil som sa. „Tak to dokáž, ty sráč, či musíš ísť za mamičkou, nech si ťa prebalí?“ provokoval. „Ak nie si sráč, daj si toto! Je to prvotriedna mariška, ale ty si na ňu zosratý, hejže, sráč? Alebo chceš radšej dostať po papuli?“ Rozmýšľal som, čo mu mám na to povedať. „Nechcem, to svinstvo si huľ sám!“ vypadlo zo mňa. Mal som pred ním rešpekt, lebo bol známy bitkár. Chalanom naznačil, aby sa rozcvičili a prišli k nemu. Jedna z jeho holých gebúl sa dotrepala so železnou tyčou v rukách. „Tak čo, chceš, alebo radšej dostaneš na držku!“ podrával neúnavne Jano. Pozrel som na ostatných, no oni len ticho stáli a čakali, čo budem robiť. „No dobre, ale len ak mi prestaneš hovoriť sráč a dáš mi pokoj.“ povedal som nakoniec. „Ale, ale, sráč sa nám pochlapil, to som zvedavý, či to dáš! Tu máš, zapalovač. Teda ak ho vieš zapáliť!“ rehotal sa. Nesmelo som si potiahol, ale hneď som sa rozkašľal. A vtedy som si všimol, že si to Jano natáčal na mobil. No super, teraz budem mať malér, ak to niekomu ukáže. O chvíľu mi na mobile píplо upozornenie. Ten hlupák zavesil to video na Facebook. Ráno v škole sa všetci moji spolužiaci bavili len o tom videu a nejako čudne na mňa pozerali aj učitelia. Zbadal som aj Jana, ktorý ukazoval mobil každému, koho na chodbe stretol. „Tamto je ten frajer! Ten v žltej bun-



de!“ vysvetľoval a ukazoval na mňa. Spakoval som sa radšej do triedy, no tam to bolo podobné. „Hej, čo sa deje?“ pýtal som sa Veroniky. „To sa opýtaj sám seba! Každý sa nám vďaka tebe smeje, hlavne mne, že sa bavím s fetákom a troskou.“ odpovedala mi neochotne. Nemohol som uveriť, čo dokáže spôsobiť jedna cigareta. Začala sa hodina, no hneď ju prerušil riaditeľ oznamom: „Prerušte, prosím, vyučovanie a vypočujte si tieto oznamy. Prosím Petra Nováka, nech sa dostaví do riaditeľne. Druhý oznam- školská jedáleň oznamuje, že dnes...“ To druhé ma už netrápilo. Cítil som, ako na mňa čumí celá trieda, keď som odchádzal z triedy na „popravu“. Stál som pred dverami riaditeľne a nesmelo som zakľopal. Keď riaditeľ povedal, aby som vstúpil, mal som v krku hrču. Povedal mi, že budem mať zníženú známku zo správania a o tomto incidente budú oboznámení moji rodičia. Keď som prišiel domov, čakal ma „výsluch FBI“ a rozhodovanie o treste. Môj rozsudok znel takto: mesiac bez mobilu a počítača a až do odvolania zákaz vychádzania z bytu, no, čo bolo horšie, prišiel som o kamarátov, nik sa so mnou nechcel baviť a vylúčili ma z futbalového tímu. A to všetko pre totálnu sprostosť!

autor: **MATÚŠ**

DROGA